

глиха за другия остров, Пристигнаха към полунощ. Майката на Кир беше заела стара колиба в подножието на кичесто планинско възвишение. В съседна колиба живееше със семейството си някакъв далечен нейн роднина, отдавна преселен на този остров. Отвъд, зад кичестия хълм, имаше малко рибарско селище. В тясната долчинка и по обработените склонове имаше хубави лозя. Едничката беда на рибарите, които живееха извън селището, в красивите затулени долчинки край брега беше това, че нямаша вода за пиене и трябваше да пренасят на ръце и с магарета отвъд баира. Макар че до този забутан и незнаен остров всред морето нямаше да дойде нито един от съгледниците и прислужниците на владетеля, все пак Кир каза никой да не говори за Орфея и за бягството от столицата. Не трябва да знае дори далечният роднина, който живееше със семейството си в съседната колиба. Това семейство беше многобройно и шумно. Десет деца — пет момчета и пет момичета, здрави и опалени, тутакси дойдоха при тримата беглеци и започнаха да ги разпитват за туй-онуй. Кир насочваше разговорите по лъжливи посоки и не съобщаваше нищо положително нито за своята работа, нито за работата на своите другари. А когато те започнеха да настояват на нещо, което той не искаше да им каже, Траян подхвърляше ловко някоя шега, и вниманието на всички се отплесваше на другаде. Едно от момчетата — Миркрил — твърде се харесваше на Орфея. То беше на тяхната възраст, здраво и набито, умно и красиво, с тъмни очи, живи, проникателни и винаги напоени с някаква бляскава влага. То беше невиджан бегач, ловък и опитен лодкар, изумителен плувец и прекрасен рибар. Орфей се сприятели с него, а и то се привързи към Орфея. Двамата често излизаша